

Plamenčki.

I.

V mladem jutru za gorami
za gorami sivimi
so mi vstali, vztrepotali
zlati solnčni plamenčki.

Poljubili so gorico,
poljubili vrt
in odgnali raz gredico
tiho, mračno smrt.

In sedaj na vrtu mojem
zopet, zopet vse cvete,
rdečekрили tulipani
in deviške lilije.

Solnčece pa jih poljublja,
ljubko ž njimi kramoljá,
solnčece — oči so tvoje,
vrt — je moja dušica.

II.

Rdečekрили tulipani
mehko trepetajo,
ko plamenčki jasno-čisti
ž njimi ščebetajo.

Ko jim pravijo pravljice
rajsko-lepe, mične,
k lilijam deviškim nežne
dvigajo glavice.

In jih vabijo proseče,
da bi se sklonile,
da na rdeče tulipane
bi poljub dahnile.

Lilije so zadrhtele,
se sklonile,
tulipane, tulipane
poljubile.

III.

Oj, povej mi, solnce moje,
kje si se kopalo,
kje plamenčke zlate svoje
si opralo?

Po srebrnih rekah mari?
Mari v temnem morju?
V mladi rosi, ko si vstalo
na obzorju?

»Plulo sem po nebu sinjem,
božalo gredice,
v kelihih srebrnih lilij
si umilo lice.

Pilo sem ljubezen toplo,
čisto — nepoznano,
iz rudečih tulipanov
tu pod mano.«

Utva.

